

жителитѣ на великия градъ. По улицитѣ потекоха ручей отъ кръвь. Челеби Сюлейманъ, седналъ предъ шатрата си на Гарга-баиръ, бавно отчиташе зърно по зърно отъ брое-ницата си. Двама арапи доведоха пленникъ. Пленникътъ падна въ краката на турския военачалникъ и бърже заговори:

— Азъ съмъ оня жидъ, който предаде нощесъ ключа на желѣзната врата.

— Ти ли си? — попита пашата. — Защо си дошълъ?

— Искамъ наградата.

Челебията заповѣда да му дадатъ дисагитѣ.

Евреинътъ, като видѣ златото, обезумѣ отъ радостъ и започна съ трескави пръсти да рови жълтицитѣ. Дълго ти рови, сетне се изправи и протегна ржка къмъ града:

— Господарю, погледни какъвъ хубавъ градъ, по-скжпъ отъ елмазъ ти предадохъ. Какво ми давашъ ти за предателството? Само два дисага жълтици. Малко сж. Дай още толкова.

Турчинътъ гледаше съ презрение евреина.

— Ако не ти се даватъ още толкова, дай поне още единъ калпакъ! Ако единъ калпакъ не давашъ, дай тогава една шепа още!

Челеби Сюлейманъ прехапа долната си устна.

— Всемогъщи, още една жълтица поне нѣма ли да ти се откъсне отъ сърдцето? — умолително го погледна евреинътъ.

Челеби Сюлейманъ скочи правъ и съ разтреперанъ гласъ се обърна къмъ джелатина, който стоеше предъ шатрата, опрѣнъ на тежкия ятаганъ:

— Дай на този жидъ награда, достойна за единъ предателъ!

Джелатинътъ измъкна ятагана си и съ единъ ударъ отсѣче главата на евреина. Отсѣчената глава се търкулна.

Тогава предателътъ грабна окървавената си глава и търти да бѣга съ нея нагоре. Дълго време той се катери по голия хълмъ и най сетне се спъна о единъ камъкъ, падна и издъхна.

Българитѣ го затрупаха съ проклетия и камъни. И до день днешенъ туй мѣсто, кждето лежи затрупаниятъ евреинъ, се нарича Жидовъ гробъ.